

Եկեք ինձի, բոլոր յոզևած ու բեռնատրուածներ...

Մատթէոս 11.28

ՔԱՐԻ ԼՈՒՐ

*Հունիս, 2021թ.
№6 (127)*

Լոյս է տեսնում 2009թ. ծախսից

**ԻՆՉՊԵՍ ԵՆՔ ՊԱՏՐԱՍՏՎՈՒՄ
ՀԱՓՇՏԱԿՈՒԹՅԱՆԸ**

ՔԱՐՈՋ ԼԵՋՎԻ ՄԱՍԻՆ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հունիս, 2024թ. №6(127)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Ռոբերտ Հովակիմյան

Ինչպե՞ս ենք պատրաստվում հափշտակությանը.....1

Հայկ Պետրոսյան

Քարոզ լեզվի մասին.....4

Արթուր Չուրասզյան

Սիրի՛ր քո ընկերոջը քո անձի պես.....7

Վ.Լ.Կոստոչկինի վկայությունը.....11

Աստված փրկեց մեզ մահից.....13

Մուսուլման կնոջ վկայությունը.....15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ քերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԻՆՉՊԵՐՍ ԵՆՔ ՊԱՏՐԱՍՏՎՈՒՄ ՀԱՓՇՏԱԿՈՒԹՅԱՆԸ

Ռոբերտ եղբայրը (Ռոբերտ Գևորգի Հովակիմյան) ծնվել է 1953թ. օգոստոսի 29-ին Էջմիածնում: Ավարտել է Երևանի Փ.Պ.Թերլեմեզյանի անվան Գեղարվեստի պետական ուսումնարանը, ապա աշխատել Էջմիածնի թ.2 դպրոցում՝ որպես գեղանկարչության և գծագրության ուսուցիչ: Ուսումնառության տարիներին՝ 1974թ., լսել է Աստծու Խոսքը և ապաշխարել: 1975թ. մկրտվել է Սուրբ Հոգով և ջրով: 1978թ. ամուսնացել է, ունեցել 5 երեխա:

Ռոբերտ եղբայրը 1991թ.-ից սարկավագ էր, 1994թ.-ից՝ հովիվ Էջմիածին քաղաքում: Ննջել է 2021թ. մայիսի 17-ին: Ներկայացնում ենք ննջելուց առաջ վերջին քարոզը՝ «Ինչպե՞ս ենք պատրաստվում հափշտակությանը»:

Մարդու համար ամենաթանկ արժեքը ապրելու իրավունքն է: Երբ Աստված մեզ ապրելու իրավունք է շնորհում, մենք պետք է գոհանանք ամեն բանի համար, չտրտնջանք և ամեն բանի մեջ Տիրոջը փառավորենք: Տերն Իր զավակներին հավաքում է, որպեսզի մաքրի, սրբացնի ու զորացնի, պատրաստի երկինք տանելու համար: Մենք էլ պետք է խորհենք ու պատրաստվենք երկինք գնալու համար: Անշուշտ բոլորն են ցանկանում երկինք գնալ: Եբր. 9:28-ում գրված է. «Նոյնպես ալ Քրիստոս մեկ անգամ պատարագ մատուցուեցավ՝ շատերուն մեղքերը վերցնելու համար, բայց երկրորդ անգամին առանց մեղքի պիտի յայտնուի փրկութեան համար անո՛նց՝ որոնք անոր կը սպասեն»: Այսինքն՝ Քրիստոսը մեկ անգամ պատարագվել է շատերի մեղքերը վերց-

նելու համար, բայց երկրորդ անգամ կհայտնվի ոչ թե մեղքերը մաքրելու, այլ Իրեն սպասողների փրկության համար:

Շատ կարևոր է սպասելու հանգամանքը: Մարդը կարող է մասնակցել հավաքույթների, ծառայություններ անել, բայց չսպասել Քրիստոսին: Իսկ մենք սպասո՞ւմ ենք Հիսուս Քրիստոսի գալստյանը:

Հնարավոր է՝ դու ծառայություններ անես եկեղեցում, կարդաս, աղոթես, բայց Հիսուսի գալստյանը չսպասես: Եբրայեցիներին ուղղված այս թուղթը մեզ զգոնության է հրավիրում. կարդալով, աղոթելով, պտուղ բերելով, վախով, երկյուղածությամբ սպասենք Հիսուս Քրիստոսի գալստյանը: Գիտե՞ք, սիրելիներս, ինչ սարսափելի բան կլինի, երբ որ Հիսուսը վերադառնա, և մենք չփրկվենք. մեզանից

Յուլիս, 2021թ., ՎԵ (127)

շատերը կմնան երկրի վրա: Հափշտակությունը լինելու է հանկարծակի. մեկը՝ տանը, մեկը՝ աշխատավայրում, մեկը՝ փողոցում... Կողք-կողքի կանգնած՝ մեկը կհամբարձվի, մյուսը կմնա: Ի՞նչ կկատարվի... Պատկերացրո՛ւ՝ եկեղեցին հափշտակվի, ու դու մնաս... Սարսափելի է մտածելն անգամ:

Մի քույրիկ ունենք: Տարիներ շարունակ նրան հորդորում էինք ապաշխարել, լուրջ լինել հոգևոր կյանքի հանդեպ, բայց ապարդյուն էին մեր ջանքերը: Ու մի օր Տերը երազ է ցույց տալիս քույրիկին: Նա երազում տեսնում է, որ հափշտակություն է եղել, բայց ինքը մնացել է... Շուրջբոլորը քառս է, խառնաշփոթ, վախ... Այս երազից հետո քույրիկի կյանքում շրջադարձ է կատարվում, ապաշխարում է, լրջանում:

Հափշտակությունը շատ մոտ է, դա մի փառավոր իրադարձություն է, աննախադեպ իրադարձություն: Միլիոնավոր, միլիարդավոր սուրբեր երկինք են գնալու: Դա կհանգեցնի լուրջ աղետի, որովհետև սուրբերը կգնան, իսկ երկիրը կմնա իր մեղքի մեջ՝ մեղավորների հետ:

Այսօր շատերս մասամբ անլուրջ ենք, անփույթ ենք, մեր հոգևոր կյանքն էլ փնթի ու թափթփված է, որովհետև չենք մտածում, չենք վախենում: Տա Աստված, որ ոչ մեկը հափշտակությունից դուրս չմնա, բոլորս երկինք գնանք միասին: Երբ եկեղեցին հափշտակվի, սատանան իր դիկտատուրան կհաս-

տատի, երկրի վրա չարությունը կտիրի, անօրենության մարդը կհայտնվի: Սարսափելի իրավիճակ կլինի: Կլինեն նաև Աստծուն փնտրողներ, Աստծուն պաշտողներ... Այն մարդիկ, որ կմնան երկրի վրա, կընկնեն մեծ նեղությունների մեջ: Շատերի միտքը կարթնանա, ցավոք՝ ուշացած: Բայց, ավա՛ղ, շատ դժվար կլինի հափշտակությունից հետո հավատքը պահելը ու փրկվելը: Իսրայել ժողովուրդը կդառնա Քրիստոսին և կզղջա, որ խաչել է Նրան: Մեծ արթնություն կլինի Իսրայել ժողովրդի համար:

Իսկ ի՞նչ տեղի կունենա սուրբերի հետ: «Վասն զի պետք է որ ամենքս ալ Քրիստոսին ատեանին առջև ներկայանանք, որպես զի ամեն մեկը իր մարմնովը ըրածներուն փոխարենը առնե՛ ինչ որ գործեր է, թե՛ բարի և թե՛ չար» (Բ Կորնթացիս 5:10): Պարզվում է, որ երկինք հափշտակվելով՝ եկեղեցին պիտի հայտնվի Քրիստոսի ատյանի առջև, և ամեն մեկը պետք է ընդունի այն, ինչ որ գործել է մարմնով՝ թե՛ բարի, թե՛ չար: «Իսկ դուն ինչո՞ւ քու եղբայրդ կը դատես կամ դուն ինչո՞ւ քու եղբայրդ կը դատապարտես կամ դուն ինչո՞ւ քու եղբայրդ կ'անարգես. վասն զի ամենքս ալ Քրիստոսին ատեանին առջև պիտի կանգնինք» (Հռովմ. 14:10): Այսինքն՝ եկեղեցին հափշտակությունից հետո կանգնելու է Քրիստոսի ատյանի առջև՝ հաշվետվության, վարձքի հատուցման: Բայց չշփոթե՛ք, սա դատաստանը

չէ: Դատաստանը պետք է լինի հազարամյայից հետո: Քրիստոսի ատյանի առաջ պետք է կանգնեն բոլորը՝ հաշվետվության համար:

Ի՞նչ հաշվետվության մասին է խոսքը: Առաջին հերթին՝ մարդը հաշվետու պիտի լինի իր լեզվի համար, թե ի՞նչ է խոսում, ի՞նչ է խոսել և ինչո՞ւ է խոսել: Մենք հաճախ և շա՛տ-շատ ենք մեղանչում լեզվով, դատում ենք, անիծում, չարախոսում, բամբասում, սուտ ենք խոսում, հայհոյում... «Մէկգմէկ մի՛ բամբասէք. ան, որ իր եղբայրը կը բամբասէ կամ իր եղբայրը կը դատէ, օրէնքը կը բամբասէ և օրէնքը կը դատէ: Եթէ օրէնքը դատես, ա՛լ դուն օրէնքը կատարող չես, հապա դատաւոր» (Հակոբոս 4:11):

Այո՛, մենք հաշվետու պիտի լինենք մեր լեզվի համար, բոլոր արարքների և շարժառիթների համար: Շատ կարևոր է, որ մենք արթնանանք, խորապես զոջանք, ապաշխարենք: Բայց միայն լեզվով չէ, որ մեղանչում ենք. մեղքեր կան, որ սրտումդ են թաքնված՝

մեկգործություն, ատելություն, քեմ, մախանձ, չարություն, բարկություն... Մեկին ատում ես, մյուսին չես ներում սրտումդ, բայց սրանք չեն նկատվում: Մենք հաճախ սրտում ենք մեղք գործում, հաճախ՝ վերաբերմունքով: Մարդիկ այսօր չեն պատկերացնում մեղքի հետևանքը, թե ի՞նչ կարող է անել մեղքը մարդուն: Այն կարող է զրկել մարդուն ամենագլխավորից՝ փրկությունից: Շատերը չեն զոջում, չեն խոստովանում, չեն ապաշխարում, չեն պատկերացնում, որ հենց իրենք իրենց ձեռքով կորցնում են իրենց փրկությունը. Հիսուսին նայելու փոխարեն նայում են հոգսերին, գործերին, խնդիրներին...

Ուստի Տիրոջ ներկայության կարիքն ունենք ամեն օր, ամեն ժամ, ամեն պահի: Սուրբ Հոգով լցվենք, խոնարհվենք, Տիրոջ երեսը փնտրենք, զոջանք, աղոթենք, խնդրենք... Տիրոջ հետ մեր հանդիպումը կկայանա:

Ռոբերտ Հովակիմյան

Թանգա, 2021թ., № 6 (127)

ՔԱՐՈՋ ԼԵՋՎԻ ՄԱՍԻՆ

Ուզում եմ խոսել մեր մարմնի փոքր մի անդամի՝ լեզվի մասին, որը շատ մեծամեծ ու զորավոր բաներ է անում: Գրված է. «Վասն զի ամենա ալ շատ յանցանքներ կ'ընենք. եթե մեկը խօսքով յանցանք չընէ՝ անիկա կատարեալ մարդ է, որ կարող է բոլոր մարմինն ալ սանձել» (Հակ. 3:2): Հակոբոս առաքյալն ասում է, որ մարդը մեծ բաներ է կարողանում կառավարել ու հնազանդեցնել իրեն, սակայն իր լեզուն չի կարողանում կառավարել, սաստել: Այդ լեզվով մենք շատ ենք մեղանշում Աստծու և մարդկանց առջև: Մի փոքր լուցկու հատիկով վառած կրակը շատ մեծ տարածքներ կարող է բռնկել և մեծ վնաս հասցնել: Այդպես էլ լեզվի արտաբերած մեկ խոսքով կարող ենք կոպտել, ցավեցնել, վիրավորել մեր դիմացիներին, նրան մեզ թշնամի դարձնել, տուն քանդել:

Լեզուն «մահաբեր թունով լեցուն է» (Հակ. 3:8): Մեր խոսքերով մենք կարող ենք թունավորել մեր դիմացիներին: Լեզուն «գեհեանէն կը բռնկի» (Հակ. 3:6): Մի փոքր անախորժությունից մարդը շուտ բռնկվում է, որովհետև մարդու սիրտը չար է, նրա բոլոր գաղափար-

ները, հասկացողությունները, ճանապարհները Աստծու առջև չար են: Մատթ. 15:18-19 խոսքերում կարդում ենք. «Բայց բերնէն ելած բաները սրտէն յառաջ կու գան, և անոնք կը պղծեն մարդը: Վասն զի սրտէն կ'ելլեն չար խորհուրդներ, սպանութիւններ, շնութիւններ, պռնկութիւններ, գողութիւններ, սուտ վկայութիւններ, հայհոյութիւններ»: Ինչպես երևում է, ամեն չար բաները մարդու սրտից են դուրս գալիս, և քանի դեռ մարդու սիրտը չի մաքրվել, այդպիսի սրտից չի կարող բարի ու Աստծուն հաճելի բան դուրս գալ:

Շատ կարևոր է, որ մենք հետևենք մեր արտաբերած խոսքերին: Որքա՛ն հաճախ է պատահում, որ մենք տրտնջանք, բողոքենք՝ չհասկանալով, որ դրանով մեղք ենք գործում և հակառակվում Աստծուն: Աստծու Խոսքն ասում է. «Իր բերանը ու լեզուն պահողը իր հոգին նեղութիւններէն կը պահէ» (Առ. 21:23):

Շատ կարևոր է, որ մինչև խոսելը մենք կարողանանք մտածել ու հետո պատասխան տալ: Դիմացինդ որքան էլ չարացած լինի քո դեմ, եթե մեղմ ու անուշ լեզվով ես պատասխան տալիս,

կռիվը հանդարտվում է. «....անուշ լեզուն ոսկորներ կը կոտրէ» (Առ. 25:15): Մեզ թվում է, թե կռվի մեջ եթե մենք էլ մեր դիմացինի պես չար ու ավելի խիստ պատասխան տանք, նրանից ավելի հաղթող կլինենք, բայց հասկացե՛ք, որ հենց անուշ պատասխանն է հակադրությունը կոտրում, փշրում:

Ուզում եմ վկայել նմանատիպ մի իրավիճակի մասին: Փոքր՝ 7-8 տարեկան երեխա էի, ավագի վրա խաղում էի մյուս երեխաների հետ, երբ մի ակտիվ երեխա, որն իր՝ իշխող բնավորություն ունեցող տատիկի դաստիարակությամբ բոլորին ցանկանում էր իշխել ու ճնշել, փորձեց ձեռքիցս վերցնել իմ խաղալիքը: Ես հակառակվեցի, մեր միջև վիճաբանություն սկսվեց, և ես նրան հարվածեցի: Նա սկսեց բարձրաձայն լաց լինել, որպեսզի տատիկը լսի և իրեն օգնության գա, իսկ ես, տուն փախչելով, սենյակներից մեկում թաքնվեցի: Մի քանի րոպե անց նրա տատիկը բարձր բղավելով, անհիծելով մեր տուն եկավ ու սկսեց վիրավորել ու ցածրացնել մայրիկիս: Բայց մայրս շատ խաղաղ էր, Աստված էր այդ խաղաղությունը նրան շնորհել, և նա ոչ թե բորբոքեց բռնկված կրակը, այլ փորձեց մարել այն: Մայրս հանդարտ պատասխանեց. «Թող Աստված քեզ օրհնի, մեզ կներես, մենք մեղավոր ենք»: Բայց տատը չէր հանգստանում, անընդհատ անհիծում էր ու վատ խոսքեր ասում:

Վերջապես նա վերջին չար խոսքերն ասաց ու գնաց մեր տնից:

Տասը րոպե չանցած՝ նորից եկավ, մեր տան դուռը թակեց: Մայրս՝ Ջուլիկը, դուռը բացեց, ու զայրացած կինն ասաց.

- Ա՛յ Ջուլո, մի բան էլ դու ինձ ասա, որ ես հանգստանամ:

Այս անգամ մեր հարևան կինը չէր հանգստացել, քանի որ մայրս նրան ոչ մի վատ խոսք չէր ասել: Մարդը սովոր չէ, որ իրեն պատասխան չտան, նա չի հանգստանում, ուզում է, որ իրեն պատասխանեն, որ ինքն ավելի բարկացած պատասխան տա: Նա չի հանգստանում, երբ իրեն պատասխան չեն տալիս: Բայց մայրս ասաց.

- Ուրիշ բան չեմ կարող ասել, թող Աստված քեզ օրհնի, մեզ կներես, մենք մեղավոր ենք: Ես կխոսեմ Հայկի հետ, ինքը կգա, ներողություն կխնդրի, սխալ բան է արել, ճիշտ չի վարվել:

Բարկացած կինն անհիծում էր, բայց մայրս օրհնում էր: Մորս խոսքերը փշրեցին այդ կնոջ սիրտը, նա թողեց ու գնաց:

Համեմատենք սպիտակ ու սև գույները: Սպիտակ հագուստի վրա ամենամանշան բիծն անգամ երևում է, սակայն այն չի կարող երևալ սև հագուստի վրա: Այդպես էլ լույսն ու խավարն են իրարից տարբերվում:

Այո՛, երբ մենք լույսի մեջ ենք, լույսը մեզ վրա հագած ենք, մեր ամեն մի աննշան սխալը երևում է, մարդիկ

Բուկիս, 2021թ., ՁԿ 6 (127)

միանգամից կարող են մատնացույց անել դա՝ չտեսնելով իրենց բազում սխալները: Հիսուսին խաչում էին, բայց Նա աղոթում էր. «Հայր, թողութիւն տուր ատոնց, վասն զի չեն գիտեր ի՛նչ կ'ընեն» (Գուկ.23:34): Եվ սա հանգեցրեց նրան, որ շատ մարդիկ, շատ սրտեր կոտրվեցին Հիսուսի սիրո ու Նրա ապրած կյանքի առաջ: Այո՛, այդ սերը տեսնելով՝ մեր ներսը փշրվում է, զարմանում ենք, որ Հիսուսը մեզ սիրել է դեռ այն ժամանակ, երբ մենք մեղքի և անիրավության մեջ հակառակ ենք եղել Իրեն: Մենք հասկանում ենք, որ Աստված երբեք մեր արածի համեմատ հատուցում չի անում մեզ:

Սիրելիներ, քրիստոնյան պետք է ձգտի խաղաղություն ունենալ բոլոր մարդկանց հետ, քանի որ «խաղաղասեր լեզուն կենաց ծառ է, բայց խռովարար լեզուն սիրտ կը կոտրէ» (Առ. 15:4): Հանդարտ ու իմաստուն պատասխանը բժշկում է դիմացիին. «Մարդիկ կան որոնք իրենց շատախօսութիւնովը սուրի պէս կը խոցոտեն, բայց իմաստուններուն լեզուն բժշկութիւն է» (Առ.12:18): Մեր կյանքում շատ պահեր են եղել, որ համբերություն չունենալու և մեր պատասխանների մեջ շտապելու պատճառով թշնամություն ենք առաջացրել: Դրա համար մենք պետք է խնդրենք Տիրոջը, որ փոխի մեր սիրտը, որպեսզի մեր արտաբերած խոսքերը աղով համեմված լինեն, այսինքն՝ շնորհքով լցված լինեն,

որ կոիվը ոչ թե թեժանա, այլ մարի:

Երբեք դիմացինի արածի համեմատ հատուցում մի՛ արա, դատաստանը Աստծուն թող, Նա արդար Դատավոր է: Եթե դու լռես, Նա պիտի խոսի: Նա է քո դատապաշտպանը, և Նա է պաշտպանելու քո դատը: Դու միայն հավատա՛ և վստահի՛ր Տիրոջը: Սատանան քնած չէ, նա կարող է տարբեր չար մտքեր տալ քեզ, և արթուն չլինելու պատճառով կարող է սխալվես: Դրա համար խնդրենք Տիրոջը, որ Նա մեզ ների և առաջնորդի, մեր սիրտը փոխի, որ մեր սրտից բարի բաներ դուրս գան: Սաղմոս 19:14-ում կարդում ենք. «Բերնիս խոսքերը ու սրտիս խորհուրդը Քու առջևդ ընդունելի ըլլան»: Այսինքն՝ շատ կարևոր է, որ մեր բերանի խոսքերն ու սրտի խորհուրդը համընկնեն: Չլինի թե մեր բերանով մեկ բան արտաբերենք, բայց մեր սրտի մեջ մեկ ուրիշ բան մտածենք:

Աղոթենք, որ Աստված փոխի մեր ներսը, մեր սրտի մեջ դնի Իր Խոսքը, Իր ճշմարտությունը, Իր կյանքը, որպեսզի մենք կարողանանք մեր վարվելակերպով հաճելի լինել Նրան մեր ամբողջ կյանքում: Եթե հիմա որոշել ես խիստ պատասխան տալ քեզ նեղացնողին, ապա կա՛նգ առ, լսի՛ր Աստծու Խոսքը ու կատարի՛ր այն, որպեսզի քեզ համար լավ լինի: Ամեն:

Հայկ Պետրոսյան
երեց, Կենտրոնի տարածք

ՍԻՐԻՐ ԶՈ ԸՆԿԵՐՈՋԸ ԶՈ ԱՆՁԻ ՊԵՍ

Երիտասարդ ժամանակ ապրում էի Ղազախստանում: Մենք՝ ազգությամբ հայ երեք երիտասարդներ, մասնակցում էինք ռուսական եկեղեցու հավաքույթներին:

Պատկերացրեք՝ օտարություն, երեք հայ տղաներ... փորձում էինք ընկերություն անել, սակայն նրանցից մեկի հետ ոչ մի կերպ չէր ստացվում հարաբերություններ ստեղծել: Ամեն փորձից հետո ավելի շատ էինք իրարից նեղանում: Գալիս էինք, իրար խոստովանում, որ նեղացել ենք, իրարից ներողություն էինք խնդրում, կարծես ամեն ինչ հարթվում էր, սակայն հաջորդ անգամ ավելի վատ վիճակում էինք հայտնվում: Ընդհանրապես իրար հետ լեզու չէինք կարողանում գտնել: Ես նրան տեսնում էի շատ ցածր, «ստից» հավատացյալ: Մտածում էի, որ նա ընդհանրապես հավատքի հետ կապ չունի, որովհետև, ըստ իս, նա չէր համապատասխանում հավատացյալի կոչմանը. մի քիչ անպարտաճանաչ էր, թափափված, տված խոսքին տեր չէր կանգնում, կարող էր խոստանալ ու մոռանալ խոստման մասին: Ես մտածում էի, որ հավատացյալը չի կարող այդպիսին

լինել, ու իմ աչքին նա շատ փոքր էր որպես հավատացյալ, իսկ այն մյուս երիտասարդ եղբայրն իմ աչքին ավելի բարձր էր: Նա կարողանում էր երկուսիս հետ էլ լեզու գտնել: Ես մտածում էի, որ նա բարձր հոգևոր մակարդակ ունի, կարողանում է երկուսիս հետ էլ հաշտ լինել: Բնականաբար, ես ինձ շատ ավելի բարձր էի տեսնում երկուսից էլ:

Հասանք մի այնպիսի վիճակի, որ երբ երեքով հանդիպում էինք, երկուսս էլ խոսում էինք այն մյուս եղբոր հետ և միմյանց հետ շփվում երրորդ եղբոր միջոցով:

Ղազախստանում ես մենակ էի ապրում: Մի օր երեկոյան երկու եղբայրներն ինձ հյուր եկան: Ես մի եղբոր գալուն ուրախ էի, իսկ մյուսի գալուն՝ ոչ: Նստեցինք, ճաշեցինք... ու մեր շփումը շարունակվում էր նույն կերպ՝ երրորդ եղբոր միջոցով: Ժամանակն արդեն ուշ էր, հիմիկվա հնարավորությունները չկային՝ ավտոմեքենա, բջջային հեռախոս, տրանսպորտ... ստիպված մնացին իմ տանը: Այդ օրը շաբաթ էր, հաջորդ օրը հավաքույթի էինք գնալու: Ասացին. «Մնանք քեզ մոտ, առավոտյան

Երևան, 2021թ., Փ 6 (127)

միասին կգնանք հավաքույթի»: Անկողինը գետնին տարածեցինք ու երեքով պառկեցինք քնելու, էլի մեր մեջտեղում էր մեր երրորդ եղբայրը: Քնեցինք...

Երազիս տեսնում եմ, որ աշխարհի վերջն է, երկինքն այնքան մռայլ է, որ արևը նույնիսկ չի երևում: Ես գգում եմ, որ իմ հոգևոր վիճակն էլ է «ամպամած»՝ չկա կապ Աստծու հետ, ու տեսնում եմ, որ բոլոր հավատացյալները հոգևոր առումով ունեն այն, ինչ ունեին: Մեր ներսում այն պահված յուղն էր կամ հավատքի չափը, որ ունեինք: Երկինքը փակ էր մեր բոլորի առաջ: Ես նայում էի իմ վիճակին ու մտածում, թե ինչքան քիչ է իմ հավատքն այդ պահին, երբ այլևս հնարավոր չէ Աստծուց խնդրել ու ստանալ:

Սկսվել էր հալածանքը: Բոլոր քրիստոնյաներին բռնում էին ու տանում: Ես տեսնում էի, որ այս եղբորը տարան, այն եղբորը տարան, տարան նաև երեցներին, ավագ եղբայրներին...

Ես տեղ էի փնտրում, որ թաքնվեմ, սակայն այդպիսի տեղ չկար: Կարծես թե ամեն բան տեսնում էին, ամեն տեղից կարողանում էին գտնել մեզ,

բռնում էին, անպատվում, անարգում, հարվածում և տանում էին իրենց նախատեսած տեղը: Բոլոր հավատացյալներին նույն տեղում էին պահում: Վերջապես ինձ էլ բռնեցին ու տարան մյուս հոգևորների մոտ: Այդտեղ էին նաև իմ երկու հայ եղբայրները: Ինձ հարցրին. «Հավատացյալ ես»: Ասացի՝ «Այո»: Ասացին. «Ուրացի՛ր Քրիստոսին, թե չէ կսպանենք»: Ես մի պահ մտածեցի, թե ի՛նչ ասեմ, քանի որ մահվան վտանգն իրական էր, ու հավատքս էլ շատ քիչ էր: Ես նկատում էի, որ հավատքի պակասը ոչ միայն ինձ մոտ, այլև համատարած բոլոր հոգևորների մոտ էր զգացվում: Բոլորը մոլորված ու տրտմած էին, և չկար մեկը, որ համարձակ լիներ այդ փորձության ժամին: Սակայն դա երկար չտևեց, որովհետև ես գլխի ընկա, որ եթե ուրանամ Տիրոջը, կրակի լճում պիտի հավիտյան տանջվեմ: Ասացի. «Ես չեմ կարող ուրանալ»: Հետո ինձ ասացին. «Ցանկանո՞ւմ ես հեշտ, առանց տանջանքի մեռնել»: Ասացի՝ այո: Պատասխանեցին. «Դե ուրեմն վերցրո՛ւ այս սուրն ու հարձակվի՛ր պահակազորի զինվորներից մեկի վրա: Նրանք կկրակեն քեզ վրա, և դու առանց տանջվելու կմեռնես»: Մտածեցի, որ դա հեշտ մեռնելու լավ տարբերակ է, և արդեն պատրաստ էի սուրը վերցնելու, բայց հանկարծ գլխի ընկա, որ սրանք մեռնելուց առաջ ցանկանում են ինձ մեղքի մեջ գցել, ու

էլի վախճանս կրակի լճում կլինի:

- Չէ՛, չեմ կարող անել,- հաստատ պատասխանեցի նրանց:

- Այդ դեպքում քեզ պետք է խաշենք,- հնչեց դատավճիռը:

Ես շատ տխուր էի ու մտածեցի՝ եթե ուրիշ տարբերակ չկա, ինչ կարող եմ անել: Այդ ժամանակ նրանցից մեկը ինձ ասաց.

- Իսկ կուզե՞ս, որ քո փոխարեն մեկ ուրիշը խաչվի:

- Իհարկե, կուզեմ,- առանց վարանելու պատասխանեցի ես:

Նրանք, դիմելով հավատացյալ ժողովրդին, ասացին.

- Ո՞վ կհամաձայնի այս եղբոր փոխարեն խաչվել:

Լսեցի, որ մեկն ասաց՝ «Ե՛ս»: Երբ շրջվեցի, տեսա, որ իմ փոխարեն խաչվելու պատրաստ անձը իմ կողմից արհամարհված ու անարգված եղբայրն է: Շատ զարմացա, բայց դեմ չեղա, որովհետև կյանքս ինձ համար շատ թանկ էր: Ու երբ նրան տանում էին խաչելու՝ ես տեսա, որ նա հոժարակամ էր գնում, ու դեմքը նույնիսկ տրտմած էլ չէր, ինչպես իմ երեսը: Հետո տեսա, թե ինչպես հեռվում նրան խաչեցին իմ փոխարեն...

Դրանից անմիջապես հետո ես արթնացա... Տպավորությունն այնպիսին էր, որ ինձ հետ կատարվածն իրականություն էր, ու զգացի, որ իմ ներսում մեծ փոփոխություն է կա-

տարվել: Արթնացրի եղբայրներիս, քանի որ արդեն ուշանում էինք հավաքույթից: Այդ ամբողջ օրը և հետագա հաջորդ մի քանի օրերը ես այդ երազի տպավորության տակ էի:

Այդ երազից հետո ես շատ բան հասկացա: Աստված ցույց տվեց, որ մեր կարծիքը մարդու վերաբերյալ կարող է սխալ լինել, քանի որ մենք աչքի տեսածով ենք եզրահանգումներ անում, իսկ Աստված սրտերն է քննում: Մարդու գնահատման չափանիշը չի համընկնում Աստծու գնահատման չափանիշի հետ:

Այդ օրվանից փոխվեց իմ սիրտն ու վերաբերմունքը եղբոր նկատմամբ, ու ես համաձայնեցի Աստծու կարծիքի հետ: Երբ ես նրան Աստծու սիրով նայեցի, սկսեցի նրա մեջ այնքան դրական հատկանիշներ տեսնել, որ մինչ այդ չէի տեսնում: Նույն բանը կատարվեց այդ եղբոր հետ, նրա սիրտն էլ փոխվեց իմ նկատմամբ: Մի կարճ ժամանակ անց մենք դարձանք շատ մտերիմ ընկերներ: Մեր մտերմությունը մինչև հիմա էլ շարունակվում է:

Դա իմ հոգևոր կյանքի մեծ դասերից մեկն էր, ու դրանից հետո ես ոչ ոքի իմ աչքին ո՛չ բարձրացնում եմ, ո՛չ ցածրացնում, ո՛չ էլ ինքս ինձ եմ բարձր տեսնում ուրիշներից:

Արթուր Չուբասզյան, Երևան

Թանկա, 2021թ., № 6 (127)

Մի մարդ երեք ընկեր է ունենում, նրանցից երկուսին ավելի շատ է սիրում, քան երրորդին: Մի օր այդ մարդուն բանտարկում են ինչ-որ հանցանքի համար: Հրավիրում է սիրելի ընկերոջը՝ իր համար բարի վկայություն տալու դատարանում, սակայն վերջինս հրաժարվում է՝ պատճառաբանելով, որ զբաղված է: Նա հրավիրում է մյուս սիրելի ընկերոջը: Սա ոչ հաճույքով գալիս է, սակայն գործի կեսից վախենում է և ետ կանգնում: Բանտարկյալը ստիպված զանգում է այդքան էլ չսիրած ընկերոջը և դիմում օգնության համար: Երրորդ ընկերը գալիս է հաճույքով և բարեխոսում նրա համար դատարանի առջև:

Յուրաքանչյուր մարդ իր կյանքում ունի երեք ընկեր՝ նյութական աշխարհ, մարդիկ և կատարած գործեր: Մարդիկ առաջին երկուսին ավելի շատ են սիրում ու իրենց կյանքը վատահում դժվար պահին: Այդ երկու ընկերները միգուցե այս երկրային կյանքում որևէ բանով օգնեն, սակայն ոչ երկնայինում: Ո՛չ նյութական որևէ բան, ո՛չ էլ որևէ մարդ չի կարող ձեզ համար բարեխոսել երկնային դատաստանի ժամանակ: Դա կարող են անել միայն ձեր գործերը, ինչպես նշված է Աստվածաշնչում:

* * *

Մի մարդու բերում են հրապարակ կախաղան հանելու, թագավորը հարցնում է.

- Ո՞րն է քո վերջին ցանկությունը:
 - Թագավորն ապրա՞ծ կենա, կուզեի մեկ ժամով գնայի տուն, իմ հարազատներին հրաժեշտ տալի:
 - Իսկ եթե չվերադառնա՞ս...
- Այդ ժամանակ ամբոխի միջից մի մարդ է մոտենում ու ասում.
- Ես նրա ընկերն եմ, եթե ինքը մի ժամից չեկավ, ապա ինձ կախեք:
- Թագավորը համաձայնում է, ու այդ մարդուն մի ժամով ազատ է արձակում:
- Անցնում է մի ժամը, բայց այդ մարդը դեռ չկա:
- Ինձ կախեք, չէ՞ որ այդպես էինք պայմանավորվել,- ասում է ընկերը:
- Երբ պարանը վիզն են գցում, հայտնվում է դատապարտյալն ու ասում.
- Թագավորն ապրա՞ծ կենա, կներեք ուշանալուս համար, երեխաներիցս դժվար բաժանվեցի, այնպես որ, ընկեր ջան, դու իջի՛ր, դա իմ տեղն է: Ընկերն էլ, թե՛
 - Դու ուշացել ես արդեն, ինձ պիտի կախեն:
- Ու մի վեճ է սկսվում.
- Ինձ պիտի կախեն, չէ՞ որ ես եմ մեղավոր:
- Մյուս ընկերն էլ, թե՛
- Չէ՛, դու ուշացել ես, ինձ պետք է կախեն:
- Թագավորը երկուսին էլ կանչում է իր մոտ ու ասում.
- Տղերք ջան, ի՞նչ անեմ, որ ես էլ ձեր ընկերը լինեմ...

Վ.Լ. Կոստոշկինի վկայությունը

Մենձացել եմ Իրկուտսկի երկրամասում: 1977թ. կնոջս ու երկու զավակներիս հետ գնացինք կառուցելու Բայկալ-Ամուրյան մայրուղին, իսկ հետո՝ Ստավրոպոլի երկրամասի Ուստ-Ջեգուտու քաղաքը: Այդ բոլոր տարիները ես հիշում եմ որպես մի սարսափելի երազ: Հիմա, երբ նայում եմ հոգևոր աչքերով, հասկանում եմ, որ մարդկության թշնամին ցանկանում էր ինձ կործանել: Երբեմն հոգիս ցավում էր, բայց ես մեղքի խոնարհ ծառա էի ու գնալով ավելի էի ընկղմվում այդ ճահիճի մեջ:

Գիտահանրամատչելի գրականություն կարդալուց հետո ես իմացա, որ գոյություն ունի անտեսանելի կյանք: Եվ ամենագլխավոր ձեռքբերումս եղավ այն, որ ես իմացա անդրշիրիմյան կյանքի մասին: Ես սկսեցի վախենալ, և Աստված (հիմա եմ դա հասկանում) ինձ հանդիպեցրեց մի բապտիստ քրոջ հետ: Առաջ, երբ լսում էի «բապտիստ» բառը, շատ վատ զգացողություններ էի ունենում: Իսկ այդ ժամանակ մտածեցի, որ ես նրա ղեկավարն եմ, ինչո՞ւ պետք է նրանից վախենամ:

Առիթը գտա և հանդիպեցի այդ կնոջ հետ, զրուցեցինք, տեսա, որ շատ

նորմալ մարդ է, առողջ դատողություններ է անում: Թե ինչի մասին էինք մենք զրուցում, հիմա չեմ կարող ասել, բայց այդ զրույցից իմ հիշողության մեջ մխրճվեց հետևյալը. եթե կույրն է առաջնորդում կույրին, նրանք երկուսն էլ փոսր կընկնեն: Հիշում եմ, որ երբ տուն էի վերադառնում, ինչ-որ անձանոթ ոգևորություն էր ինձ պատել:

Այդ հանդիպումից անցավ մոտ մեկ տարի: Արդեն աշխատում էի մի այլ վայրում, ու մի օր սրտիս բոլոր թրթիռներով զգացի, որ այլևս այդպես ապրել չեմ կարող: Եվ ես ինքս ինձ խոստացա, որ այլևս ո՛չ հայիոյելու եմ, ո՛չ խմելու և ո՛չ էլ ծխելու: Շրջապատում համարյա անմիջապես նկատեցին իմ կենցաղի փոփոխություններն ու զարմացած հարցնում էին. «Ի՞նչ է քեզ հետ պատահել», կարեկցանքով նայում էին աչքերիս մեջ:

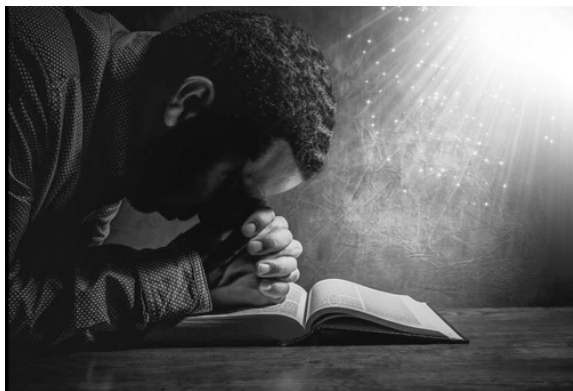
Մի ամիս անց ես կատարեցի երկրորդ քայլը. չնայած կնոջս դժգոհությանը՝ այցելեցի բապտիստական եկեղեցու հավաքույթին: Ինձ այնտեղ ամեն ինչ դուր եկավ, նույնիսկ այն, որ ամբիոնից խոսող բոլոր քարոզիչները խոսում էին միայն իմ մեղքերի մասին, կարծես այդ դահլիճում միակ մեղա-

Եռնիս, 2021թ., № 6 (127)

վորը ես լինեի:

Հավաքույթից հետո ինձ մոտեցավ երեցը և հրավիրեց իրենց տուն՝ զրուցելու: Ես ձգտում էի շփվել հավատացյալների հետ, և մի օր վրա հասավ իմ զղջումը: Ես հավաքույթի վերջում գնացի առաջ, ծնկեցի, բայց ոչ մի կերպ չէի կարողանում արտաբերել «Տեր» բառը: Այդ հրաշալի բառը ես բառացիորեն դուրս մղեցի իմ շուրթերից, և դրանից հետո աղոթքս գնալով ավելի ու ավելի հեշտացավ...

Հաջորդ օրն աշխատավայրում ես սկսեցի ինչ-որ անհանգստություն զգալ: Չէի հասկանում ինչու, բայց մի անսանձ ցանկություն ինձ դեպի տուն էր ձգում, և դեռ աշխատանքային ժամը չավարտված՝ տուն գնացի: Տանը ձեռքս առա «Խաղաղություն Աստծու հետ» գիրքն ու սկսեցի խորասուզված կարդալ: Հանկարծ աչքերիցս սկսեցին արցունքներ հոսել, իսկ սիրտս լցվեց Աստծու նկատմամբ սիրով:

Ես ծնկի եկած ողբում էի: Մի փոքր հանգստանալուց հետո նորից ձեռքս առա գիրքը: Դեռ մի երկու տող չէի

կարդացել, երբ նորից նույն վիճակում հայտնվեցի, և այդպես մի քանի անգամ: Ես շփոթված էի, չէի հասկանում, թե ինչ է ինձ հետ կատարվում: Մի կերպ սպասեցի, մինչև հարևանությամբ ապրող հավատացյալ եղբայրը տուն եկավ, անմիջապես վազեցի նրա մոտ ու պատմեցի ինձ հետ կատարվածը: Նա հանգիստ լսեց ինձ ու ասաց, որ Սուրբ Հոգին է ինձ այցելել:

Հաջորդ մի քանի օրը ես ոչ թե քայլում էի, այլ թռչում: Հավատքի եկավ նաև կինս: Որոշ ժամանակ անց, ինչպես մեզ թվում էր, արդեն պատրաստ էինք Տիրոջ հետ ուխտ կապելու: Աստվածաշունչը կարդալիս ես մտածում էի, որ երբ ջրով մկրտվեմ կամ երբ մկրտությունից հետո երեցը ձեռքը դնի գլխիս, ես անպայման մի հրաշալի, արտասովոր ապրում պետք է ունենամ: Սակայն ինձ հիասթափություն էր սպասվում, որովհետև ես ոչ մի այդպիսի բան էլ չզգացի: Ես ու կինս փորձեցինք պատճառները պարզել հավատքով իմաստնացած հոգևորներից, սակայն նրանց բացատրությունները մեզ չբավարարեցին:

Ինչ-որ բան մեզ չէր բավարարում, բայց ի՞նչ... Այդ հարցի պատասխանը մենք ստացանք Նովոալեքսանդրովսկ քաղաքում, երբ ծանոթացանք Ավետարանի Հավատքի Բրիստոնյաների մի ընտանիքի հետ: Նրանցից իմացանք, թե որտեղ են լինում հավաքույթները, և առաջիկա հավաքույթի

օրը կնոջս հետ գնացինք այնտեղ: Մեզ զարմացրեց այն, որ նրանք բոլորը միասին են աղոթում: «Եվ ինչպե՞ս է Աստված տարբերում, թե ով ինչ է ասում», - մտածում էի ես: Հետո էլ աղոթքի ժամանակ անցան մի ինչ-որ անձանոթ լեզվի: Հավաքությից հետո,

գրույցի ժամանակ պարզվեց, թե ինչ է դա: Որոշ ժամանակ անց ես ու կինս էլ մկրտվեցինք Սուրբ Հոգով՝ այլ լեզուներ խոսելու նշաններով:

*Ստավրոպոլի երկրամաս
ք. Նովոպետրոպոլսկ*

Աստված փրկեց մեզ մահից

Ուզում եմ վկայել մեր ընտանիքի հանդեպ Աստծու դրսևորած մեծ ողորմության մասին:

1999թ. սեպտեմբերի տասնվեցին, ժամը 5:58 Ռոստովի մարզի Վոլգոդոնս քաղաքում բնակելի բազմահարկ շենքի հարևանությամբ պայթյուն տեղի ունեցավ: Պայթյունի հետևանքով զոհվեցին 18 և վիրավորվեցին 89 մարդ:

Պայթյունից չորս օր ատաջ ամուսինս երկարատև գործուղման մեկնեց: Ինչպես հետագայում պարզվեց, ես ու իմ ութ զավակները հայտնվել էինք պայթյունի էպիկենտրոնում:

Ես երկու փոքրերիս, որոնք տարեկանից մի փոքր էին ավել, քնեցրի, ստուգեցի դպրոցահասակներին դասերի պատրաստվածությունը: Հետո մենք բոլորս ծնկի եկանք, գիշերը

հանձնեցինք Տիրոջ ձեռքերի մեջ, ապա ես գնացի հանգստանալու: Արթնացա մանկան ուժեղ ճչոցից: Բնակարանը համարյա ավերված էր: Մեխանիկորին գրկեցի սկզբում գույգերից մեկին, ապա՝ մյուսին, մյուս երեխաներս էլ ո՛րը լացելով, ո՛րը «մամա» կանչելով հավաքվեցին շուրջս: Փորձում էի ինչ-որ հագուստ գտնել, սակայն ապարդյուն, քանի որ մութ էր, ու շուրջս փռված պատի պես էր կանգնած: Մենյակներից մեկի պատն ընդհանրապես չկար, հենց այդ ճանապարհով էլ տնից դուրս եկանք: Շուրջը խառնաշփոթ... մարդիկ վազում էին դեպի մեր շենք, իսկ մենք փշրված ապակիների ու բետոնի վրայով առաջ էինք գնում կարծես ավազի վրայով: Իմ մտքում մի բան էր պտտվում. «Ո՞ւր գնալ»: Մեզ ամե-

Եռնիս, 2021թ., № 6 (127)

նամոտ ապրող հոգևոր քրոջ տուն գնալ չէր լինի, որովհետև նրանց շենքն էլ էր վնասվել... ողջ թաղամասի շենքերը վնասվել էին: Ծանոթ մարդիկ մեզ հագուստ ու կոշիկ տվեցին, որպեսզի ինչ-որ կերպ ցրտից պաշտպանվենք: «Ո՞ւմ տուն գնալ», - շարունակում էի մտածել: Որոշ ժամանակ հետո որոշեցի գնալ հարևան թաղամասում բնակվող Սերգեյ եղբոր տուն: Գնացի՞նք այնտեղ, իսկ այդ ընթացքում, պարզվեց, մեզ էին փնտրում հոգևորները, մեր հարազատներն ու ծանոթները: Սերգեյ եղբայրն ու նրա կինն էլ մեզ փլատակների տակ էին փնտրում: Մեզ չգտնելով՝ ետ դարձան տուն, ու երբ իրենց պատուհանից ծանոթ փոքրիկների գլուխները տեսան, նրանց

ուրախությանը չափ չկար: Նրանք փառք էին տալիս ու գոհանում Աստծուց: Մենք գրկախառնված լալիս ու գոհանում էինք, որ Տերը մեր կյանքը պահեց:

Մեզ հետ տեղի ունեցածը կարելի էր միայն հրաշք համարել, որովհետև տասնութ հոգի գոհվել էին, իսկ ութսունինը՝ հոսպիտալացվել:

Հետագա երկու ամիսը մենք ողջ ընտանիքով ապրեցինք Սերգեյ եղբոր տանը, մինչև մեզ ապահովեցին բնակարանով: Այդ ընթացքում մենք կարծես մի մեծ ընտանիք լինեինք, ամեն վայրկյան զգում էինք Աստծու սիրո դրսևորումը մեր նկատմամբ:

Գ. Բակունեց

«Բլագովեստնիկ» ք.5, 1999թ.

Երևան, 2021թ., № 6 (127)

Նախաբեկությունից հետո օվկիանոսը մի եվրոպացու շաքրտեց Խաղաղ օվկիանոսի հարավում գտնվող կղզիներից մեկի ափ: Պարզվեց, որ կղզու բնիկները խելացի, հյուրընկալ և միևնույն ժամանակ Բրիտանոսին դավանող մարդիկ են: Երեկոյան տեղաբնակների առաջնորդը փրկված անձնավորությանը հրավիրեց իր հյուղ՝ ընթրելու: Սեղանի շուրջը նրանք սկսեցին խոսել քաղաքակրթության օգուտների մասին: Հյուրը ոգևորված սկսեց պատմել, թե ինչ փոփոխություններ կարելի է մտց-

նել կղզու բնակիչների կյանքում և ինչպես դրանք կփոխեն ցեղի կյանքը:

- Միայն ձեր հավատքը կխանգարի ձեզ գնալ առաջընթացին համաչափ, - ասաց փրկված եվրոպացին իր բոցաշունչ խոսքի ավարտին:

- Դու ճիշտ ես, բարեկամս, հավատքը մեր կյանքը շատ է փոխել, - ասաց առաջնորդը, - չէ՞ որ եթե մենք Բրիտանոսին չճանաչեինք, իմ մարդիկ քեզ հետ չէին գրուցի, այլ կխորոպեին քեզ ընթրիքի համար: Դե, ի՞նչ ես կարծում, արժե՞, որ մենք հավատքից հրաժարվենք:

Մուսուլման կնոջ վկայությունը

Տարիներ առաջ Աստված ինձ ուղարկել էր Ղրիմ՝ հոգևոր ծառայության: Հեռավոր մի գյուղ գնալիս, երկար ճանապարհ անցնելուց հետո մեզ ընդառաջ եկավ մի կին՝ քաթար մուսուլման: Երբ իմացավ, որ քրիստոնյաներ ենք, հրավիրեց իր տուն: Եւ այն, ինչ լսեցինք նրա տանը, ցնցող էր:

Կինը պատմեց, որ երբ իր 6-րդ երեխան պիտի ծնվեր, կեսարյան հատման անհրաժեշտություն է առաջանում: Միայն չափաբաժնով անզգայացումից հետո կնոջը կյանքի կոչելն անհնար է լինում: Երեխային լույս աշխարհ են հանում ուղղակի մեռած մարմնից: Բուժանձնակազմն անում է անհնարինը, բայց ապարդյուն: Արհեստական շնչառություն կատարելիս կոտրվում են կնոջ երկու կողոսկրերը և մխրճվում թոքերի մեջ: Կնոջ մարմինը ողողվում է արյան մեջ: Մի վերջին հույսով կոկորդին կտրվածք են անում ու միացնում շնչառական սարքը:

Անցնում է 3 ամիս. կյանքի ոչ մի նշույլ, ապրելու ոչ մի շանս: Հուսալքված բժիշկները գալիս են եզրահանգման՝ անջատել սարքը, նախապատրաստել ընտանիքին՝ ընդունելու դառն իրականությունը: Ծանր լուրն անսպասելի չէր: Հավաք-

վում են հարազատները, հարևանները, օգնում են ֆիզիկապես, ֆինանսապես, պատրաստվում են կազմակերպելու հուղարկավորումը: Վեց երեխաների հայրը մոլորված էր, շփոթված, քանի որ երեխաներից մեկն էլ ի ծնե տառապում էր ԴՅՊ (մանկական ուղեղային կաթված) ծանր հիվանդությունից:

Բժիշկների վիճակն էլ դժվար էր. կարո՞ղ եք պատկերացնել, թե ինչ ապրումներ կունենա նման որոշում իրականացնող ցանկացած մարդ: Հիվանդասենյակը լցված էր, բուժանձնակազմը՝ սպասումի մեջ... Եւ ահա, բժիշկներից մեկը ձեռքը մեկնում է, որ սարքն անջատի, ու հանկարծ կատարվում է անսպասելին. կինը բացում է աչքերը: Բոլորը քար են կտրում. ի՞նչ է կատարվել: Այն պահին, երբ պիտի անջատեին սարքը, հիվանդասենյակ է մտնում մեկ այլ բժիշկ՝ բժշկական հանդերձներով, քիչ երկար մազերով, կարճ մորուքով... Մոտենալով կնոջը՝ ասում է. «Ես բուժել եմ քեզ, դու կապրես»:

Դեռևս ուշքի չեկած բժիշկները շփոթության մեջ անհեթեթություններ են խոսում. «Մա ի՞նչ է, չէ՞ որ նա պիտի մեռներ...», «Մի՛ խառնվեք, նման ախտորոշմամբ դեռևս ոչ ոք չի ապրել...», «Եթե ինչ-որ ձևով ապրի էլ,

Երևան, 2021թ., № 6 (127)

միևնույնն է, մենք նրան դուրս կգրենք միայն մեկուկես տարի հետո և միայն շնչառական սարքով, որից նա չի կարող բաժանվել ամբողջ կյանքում: Եւ բացի դրանից, ամեն ամիսը մեկ հարկ կլինի թոքերի ջուրը հեռացնել...»:

Նրանք խոսում էին, իսկ կինը լսում էր, հուզվում, լաց լինում... Քիչ հետո նորից սենյակ է մտնում նույն բժիշկը. «Մի՛ վախեցիր, չե՞ որ ասացի՝ քեզ բուժել են, դու կապրես...», ապա շրջվում ու դուրս է գալիս: Կինը կանչում է. «Սպասի՛ր, մի՛ գնա...», արագ պոկոտում է իրեն ամրացված բոլոր սարքերը, վազում միջանցք, բայց... Եւ այն հարցին, թե ում է փնտրում, կինը նկարագրում է իր բժշկին:

«Ահա, արդեն հոգեկան խանգարման նշաններ. մեր հիվանդանոցում նման արտաքինով բժիշկ չկա», - արտահայտվում է ներկաներից մեկը:

Հանկարծ կնոջ աչքն ընկնում է պատին փակցված նկարին՝ «Հիսուսի ընթրիքը աշակերտների հետ»: «Ահա՛ իմ բժիշկը...»: Ներկաները, այո՛, հաս-

կանում են, որ Հիսուսն է այցելել հիվանդին: Մուսուլման կինն իր ամբողջ էությամբ նվիրվում է Հիսուսին, ընդունում քրիստոնեությունը:

Կնոջ հետ կատարված հրաշքը այսքանով չէր սահմանափակվելու: Կինը գնում է տուն, և գիշերը, երբ բոլորը թվում է քնած էին, ծնկի է գալիս և աղերս-աղաղակ բարձրացնում Հիսուսին. «Տե՛ր, որդո՛ւս էլ բժշկիր...»: Եւ ահա, կեսգիշերին ամուսինը, որ օրվա ցնցումներից ուժասպառ ընկել էր սեղանին՝ ուժ չունենալով անգամ ննջարան մտնելու, ոտնաձայն է լսում... Այս անգամ նրան ավելի մեծ ցնցում էր սպասում. միջանցքով քայլում էր տարիներ շարունակ անվասայլակին գամված որդին՝ կատարյալ առողջ:

Սիրելի՛ ընթերցող, այսօր արդեն շատ թաթար մուսուլմաններ դարձել են քրիստոնյա: Մենք էլ մեր սիրտը կատարյալ նվիրենք Տիրոջը, ինչպես այդ կինը:

Անդրեյ Բարանով

Քրիստոնյա մի գիտնական կարողանում էր ամեն բան բացատրել եկեղեցական ուսուցման տեսանկյունից: Մի անգամ նրա անհավատ գործընկերը հարցրեց.

- Եկեղեցին սովորեցնում է, որ Աստված երկիրը հինգ հազար տարի առաջ է ստեղծել: Սակայն գիտնականների հայտնագործություններն ապացուցում են, որ այն ստեղծվել է միլիոնավոր տարիներ առաջ, և ի՞նչ

կարող ես ասել այն բրածոների մասին, որոնց տարիքը գերազանցում է հինգ հազար տարին:

- Ես կարծում եմ, որ երբ հինգ հազար տարի առաջ Աստված ստեղծում էր երկիրը, դիտմամբ է թողել այդ ոսկորները, որպեսզի մեր հավատքը փորձի: Նրա համար շատ կարևոր էր իմանալ՝ մենք ինչի՞ն ենք հավատալու, Իր խոսքի՞ն, թե՞ մեր սեփական հայտնագործություններին:

ՍԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՅՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկուքյուն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննոս 3:16-ում կարդում ենք. «Որովհետեւ Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միակից Որդուն տվեց, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:

Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու խմանալ Աստծու և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան		
Ավան	093-813153	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Ալոյնյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094-843504	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Արավիրյան Սարգիս
ՀԱԹ (Քանգաղեշ)	055-72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Նազարյան Սիարուն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Գարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Շրջաններ		
Արուսյան	094-91-43-24	Քեչիշյան Ջանիկ
Արավիրյի	094-30-80-40	Դավոյան Վաչերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գառնարյան Սիլա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալիսպյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ազատավան)	098-46-12-61	Սալուպա, 094-68-67-68 Արմեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սատուր
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միքի
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միքի
Դամբարակ(Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093-48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոկի
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

